

Overweging 14e zondag door het jaar

Lezingen: Zacharias 9,9-10 en Matteüs 11,25-30

9 juli 2017

Marleen Kremers

We kennen denk ik allemaal het gevoel van gehaast zijn, geen tijd hebben om ergens bij stil te staan, doorgaan. En dat je dan achteraf denkt, had ik daar maar wat meer tijd aan besteed, had ik daar maar oog voor gehad.

Haasten is vermoeiend, je hebt het idee dat je voortdurend achter de feiten aan loopt. Je komt overal te laat, schiet te kort en hebt het gevoel dat je nooit genoeg hebt gedaan. Door te haasten verliezen we uit het oog wat er werkelijk toe doet, waar het eigenlijk om draait. Door te haasten staan we misschien niet eens meer stil bij de vraag wat er werkelijk toe doet. Zijn wij hier op aarde om zoveel mogelijk geld te verdienen? Om zoveel mogelijk spullen te hebben? Om anderen te laten zien hoe rijk we zijn? Om te pakken wat er te pakken valt? Ongeacht de consequenties voor mens en natuur?

Door de drukte van alle dag dreigen we dit soort vragen weg te drukken, niet meer te stellen.

We vergeten ons te verwonderen over al het mooie dat de natuur te bieden heeft, hoe wonderlijk een bloem groeit, wat er allemaal voor nodig is voordat je een komkommer kunt oogsten, hoeveel grondstoffen er nodig zijn om een trui te maken. Voor alles zijn we afhankelijk van wat de aarde ons geeft en van onze medemensen die zich inzetten om die trui te maken en in de winkel te krijgen.

We zijn allemaal verbonden met elkaar en met de aarde, of we dat nu willen of niet. Of we dat ons nu beseffen of niet. We vergeten ons te verwonderen over het menselijk leven, over relaties die we aangedaan met elkaar, over de uniekheid van ieder mens. Over de creativiteit waarop mensen contact maken met elkaar, hoe we door ontwikkelen. We vergeten ons te verwonderen over de manier waarop kinderen naar de wereld kijken en dingen feilloos aanvoelen.

In de lezingen van vandaag horen we over de aarde, over zeeën en rivieren, over de hemel. We horen hoe er iemand kwam die ons tot voorbeeld was. Die ons liet zien hoe we met de aarde en met elkaar om moeten gaan. Het was geen man uit een rijk gezin, met veel geld en een groot huis. Niet iemand die veel grond bezat en hoop spullen had. Het was juist een hele gewone man, uit een heel gewoon gezin. De zoon van een timmerman, iemand uit het gewone volk. Deze man kwam in ons midden en werd ons grote voorbeeld. Hij kwam ook niet met veel bombarie Jeruzalem binnen rijden. Hij zat eenvoudigweg op een ezel. Hij trok niet

ten strijde met veel geweld maar zette zich juist op een geweldloze manier in voor een betere wereld. Hij is het voorbeeld van vrede.

Ik heb het natuurlijk over Jezus, een eenvoudige man die zo veel betekent voor ons. Hij liet zich niet ophaasten of wegjagen. Met mildheid en vriendelijkheid ging hij naar de mensen toe. Naar alle mensen, ongeacht hun achtergrond. Hij maakte geen verschil. Wij horen er allemaal bij, we doen er allemaal toe.

Maar waarom voelt dat soms dan toch niet zo? Voelt het soms alsof we er niet bij horen? Wat we onszelf voortdurend moeten bewijzen? Met alle onrust en onvrede van dien. Laten we eens stilstaan bij deze vragen en deze gevoelens. Laten we de tijd nemen om ze op ons in te laten werken en nogmaals te luisteren naar de woorden van het evangelie.

“Komt allen tot Mij die uitgeput zijn en onder lasten gebukt gaan, en Ik zal jullie rust en verlichting schenken. Neem mijn juk op je schouders en leer van Mij: Ik ben zachtmoedig en nederig van hart en jij zult rust vinden voor je ziel, want mijn juk is zacht en mijn last is licht. ”

Laten we deze woorden opbergen in ons hart en hiervan leren. Dat we, steeds wanneer we er door heen zitten en onze lasten bijna niet meer kunnen dragen, terugdenken aan deze tekst. En voelen hoeveel kracht en hoeveel liefde daarin schuilt. Of wanneer wij iemand tegenkomen die gebukt gaat onder verdriet en eenzaamheid, laten we dan proberen om deze woorden waar te maken in onze eigen daden en uit te dragen naar de ander. Laten we proberen te leren om zachtmoedig en nederig van hart te zijn en zo samen werken aan een betere wereld voor iedereen.

Ik hoop dat deze woorden voor iedereen een bron van kracht mogen zijn en dat wij ook voor elkaar een bron van rust en vrede proberen te zijn.